

תת"ע (עכו) 2305-07-24 - סמי סעיד נ' מדינת ישראל

תת"ע (עכו) 2305-07-24 - סמי סעיד נ' מדינת ישראל לשלום עכו

תת"ע (עכו) 2305-07-24

סמי סעיד

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[28.11.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 28.10.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 12.11.2024.

טענות הצדדים

המבקש אישר את קבלת ההזמנה לדיון אולם טען כי בשל "הנסיבות הביטחוניות הכפויות" לא עלה בידו להתייצב וכי עסקינן בעורך דין אשר אי הגעתו לדיון אינה משקפת חוסר מחויבות מצידו. המבקש הוסיף כי לא יעלה על הדעת כי אדם יגיש בקשה להישפט, ולא יתייצב לדיון, וכי עצם הגשת הבקשה יש בה כדי לחזק את גרסתו וללמד בדבר תום ליבו.

עוד טען המבקש כי בידיו ראיות מספיקות ורלוונטיות שיכולות לבסס את הגנתו ואשר יש בהן פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה; המבקש צירף תמונות אשר מהן עולה - לטענתו - כי כל הרכבים אשר חנו על המדרכה בתחנת הרכבת בכרמיאל, חנו ללא תו נכה ולפיכך טען כי עסקינן אכיפה סלקטיבית. המבקש הוסיף כי באחת התמונות נראית דלת רכבו פתוחה, ומתמונה זו ניתן ללמד כי נוצר מצב אשר מנע ממנו להכנס לחניה מקורה. לסיכום טען המבקש כי עסקינן בחניון פנימי של הרכבת ומדרכה פרטית ואין המדובר בכביש ראשי ובמדרכה.

המשיבה התנגדה בתגובתה לביטול פסק הדין בהעדר וטענה כי לא צוינה כל טענה או נסיבה מיוחדת המצדיקה את ביטול גזר הדין; עוד טענה המשיבה כי המבקש זומן כדיון, חזקת המסירה לא נסתרה וכי המבקש עשה דין לעצמו ובזבז זמן שיפוטי יקר.

דיון ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין. לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. המבקש אישר כי קיבל לידיו את ההזמנה לדין אולם טען לקיומה של נסיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון - המצב הכללי השורר בארץ לנוכח המלחמה והאיומים הביטחוניים אשר אל מולם אנו ניצבים. המצב הכללי הקשה אשר שרר בצפון הארץ על רקע המלחמה לא פסח על איש, ולמרות זאת התייצבו באולם בית המשפט מדי יום עשרות אנשים. כלל האוכלוסייה התמודדה באופן יומיומי עם הקשיים והגזרות של המלחמה אולם אין בכך כדי להצדיק אי התייצבות נאשמים לדיונים; ברי כי קיימות נסיבות חריגות הקשורות במלחמה אשר יכולות להצדיק אי התייצבות לדיון אולם נסיבותיו של המבקש אינן עולות לכדי נסיבות חריגות אשר הצדיקו את אי התייצבותו לדיון. אדגיש ואומר כי אף אם באותו יום הייתה החמרה במצב הביטחוני, מצופה היה מהמבקש להגיש בקשה לדחיית מועד דיון, ובית המשפט היה שוקל את הבקשה לגופה; אולם המבקש ישב בחיבוק ידיים, לא טרח להגיש בקשת דחייה ומהבקשה לא עולה ולו ברמז מדוע המבקש לא עשה כן. מצופה מכל אדם אשר לא יכול להתייצב לדיון בעניינו להגיש מראש בקשת דחייה, והדבר נכון ביתר שאת מקום שעסקינן בעורך דין אשר יודע היטב כי הדיונים מתנהלים כסדרם ולא בוטלו על רקע המלחמה; לפיכך, לא שוכנעתי בדבר קיומה של נסיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון. באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקש, כאמור לעיל, טען לקיומה של "אכיפה בררנית" מאחר ולא נרשמו לחובת רכבים אחרים אשר חנו על המדרכה בקרבת מקום, דו"חות. אלא מאי? בתמונות שצורפו על ידי המבקש לא ניתן לראות כלל האם הונחו על השמשות הקדמיות של הרכבים הקדמית דו"חות (כפי שנהוג לעשות); ומלבד רכב אחד שאכן צולם חונה על המדרכה כאשר לא הוצמד לשמשה הקדמית שלו דו"ח, אין הוכחה מה עלה בגורל שאר הרכבים אשר חנו על המדרכים. בנקודה זו אני רואה לנכון לציין כי נקבע זה מכבר כי "אי רישום דוח לכלי רכב אחרים שעברו עבירה עשוי לנבוע ממגוון סיבות כמו חנייה לאחר עזיבת הפקח או חנייה תוך שימוש בתג נכה ההופך את החנייה למותרת" (ראה המ"ש 47680-05-19 אזולאי נ' מדינת ישראל).

לאור האמור, אין בתמונה בודדת כדי ללמד בדבר אכיפה בררנית, ולא עלה בידי המבקש לבסס טענה באופן המצדיק היעדרות לבקשתו.

בשולי ההחלטה אציין כי הגם שהמבקש טען כי צורפה תמונה ממנה עולה כי לא יכול היה להיכנס לחנייה המקורה, הרי שתמונה זו לא צורפה לבקשה; עוד אציין כי טענת המבקש לפיה עסקינן בחנייה פרטית אין בה כדי להועיל לו שכן המדובר במדרכה המשמשת את ציבור הולכי הרגל אשר לאחר שהחנו את מכוניתם וישמו פעמיהם לכניסה לתחנת הרכבת; חניה על המדרכה אסורה מלבד מקרים בהם הותר הדבר בחוק או על ידי הרשות המקומית בהתאם להוראות החוק.

לפיכך, משלא הציג המבקש ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על דבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה אין מקום להיעתר לבקשה (ראה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018)).

לאור כל האמור, הבקשה נדחית ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא). המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשפ"ה, 28 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.